

CARTA DOMINICAL

2 DE JUNY DE 2024

RESSÓ DE LA PARAULA

El sagrament de la vida ordinària (1)

El pas de Déu, el Verb de Déu, Jesucrist, pel nostre món, des de la creació fins a l'Ascensió, travessant l'Encarnació, la vida pública, la Mort i Resurrecció, no ha deixat el món igual o indiferent. Més aviat al contrari, ha introduït un factor, una força, un principi, que el transforma de dalt a baix. Ha introduït el món nou, el món de l'Esperit, la humanitat nova, la nova realitat, en la qual tots els somnis més profunds de l'ésser humà es compleixen.

Això és veritat?, es veu, es nota, s'experimenta?

Sí, però en determinades condicions. Ho veuen, sobretot, els qui, en aquest pas de Jesucrist per la nostra història, s'han convertit a Ell i han assumit el seu Esperit. Ells mateixos han començat a creure, esperar i estimar com Ell i aquest canvi ha afectat profundament la seva mirada sobre la vida i el món.

El que els ha passat és semblant al que passa dins d'un mateix, quan arribem a copsar una veritat enlluernadora i il·luminadora, o quan trobem una autèntica amistat, que ens facilita tornar a creure en l'amor, o quan rebem una força inesperada que ens capacita per a continuar fent passos amb esperança.

Llavors, qualsevol pot dir que la vida és la mateixa que abans. Però, en realitat tot canvia: la mirada descobreix noves realitats, tan "reals" o més que els fets que la mera observació, la ciència, el periodista o el sociòleg i tothom, aconsegueixen veure.

L'extraordinari i meravellós és que no sortim d'aquest món i d'aquesta història visible i palpable. És el mateix món i història que compartim amb tota la humanitat. Per això afirmem que la mirada, que anomenem de l'Esperit, descobreix en tot moment el sentit profund de les coses, els esdeveniments o les

persones, de la pròpia vida i de la vida dels altres.

Així, entenem que la vida ordinària esdevé realment "sagrament" per als qui tenen aquesta mirada nova. Diem "sagrament", perquè, com passa en els set sagraments, una cosa és el que els nostres simples ulls veuen i una altra el que descobreixen els ulls de l'Esperit. Insistim que allò descobert per aquests ulls de l'Esperit no és una imaginació, ni un somni, o una autogestió, sinó una realitat, tan "vertadera", com la que descobreix el mer observador.

En conseqüència, és veritat allò que va escriure A. Pronzato: "Déu ens fa senyals a través d'allò quotidià... Allò quotidià es converteix en sagrament de la presència de Déu i sagrament de la teva presència davant Déu".

Vivim la quotidianitat com una cosa tan anodina, tan monòtona, tan pesada, que anhelem trencar-la i buscar evasions en experiències impactants, en diversió, en vacances, en viatges, etc. Però la vida quotidiana pot arribar a ser apassionant, quan copsem amb la mirada de l'Esperit el gran misteri que amaga. En copsar-hi "els senyals de Déu", fins allò més insignificant pot ser (ha de ser) ocasió d'exercitar el diàleg amb Ell, les seves crides i les nostres respostes, que dona sentit a la vida. I, en conseqüència, posar en pràctica les grans virtuts, amb les quals posem llum, calor i sabor a cada moment.

Val la pena esbrinar com això és possible amb exemples concrets de la nostra jornada més habitual. Potser recuperarem la passió per viure en el profund de la nostra existència, és a dir, en la veritat.

† Agustí Cortés Soriano
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat